

El candidat senyor Margarit, L'Hospital i la Creu Roja ves per on, té la paraula s'enriqueixen

Quan ens donarem compte per primera vegada de la candidatura de Coalició d'Esquerres, no vàrem pas saber dissimular l'alegria.

N'havíem sentit parlar molt. Si hi anirà, si no hi anirà... Estàvem convençuts, però, que no es tractava més que d'una ensarronada.— Ves si En Margarit?... Vinga, home, vinga!... Apa!... Que res, home, que res!... Fui!! Et dic que no! Que et creus que tothom està disposat a fer els ninots? De vegades ja un home és un xic massa gran per a fer certes coses!...— Però la realitat va confirmar les enraonies de les dones de safareix i dels homes de cal barber. Era veritat!!

Ja deia que quan vàrem veure la candidatura no sabérem el que ens passava. La llegírem del dret: «Enric Margarit i Fàbrega». Del revés: «Enric Margarit i Fàbrega». De costat: «Enric Margarit i Fàbrega». No hi havia dubte: aquest nom figurava a la candidatura. I era l'Enriquet; vaja si l'era!!

El vàrem anar a trobar i ens va rebre amb aquell somriure tan pre-diputadesc característic de tots els candidats, i ens oferí un ha-và amb la seva fotografia i unes lletres que diuen: «Recuerdo de cuando fui candidato». Li demanàrem que ens exposés els projectes per quan formés part de les Corts d'Espanya, i començà la «llauna»:

—Primer que tot aniré a Madrid. Seguidament, a visitar «Los Previsores del Porvenir», puix gràcies a ells sóc allà on sóc i seré allà on seré, puix que en els seus consells vaig empendre les meves tasques parlamentàries. Aniré a prometre el càrrec, a fer un bon sopar i a pendre'm tres dobles de cervesa Damm. Damm... Damm... i sempre Damm!... Després, a fer un zonet a la Cibeles; però l'abric me l'emportaré; no vull ésser tan babau com aquell que s'hi va deixar la capa.

Aniré al Parlament, és natural, i la primera petició que faré serà que el Parlament Català ocupi el lloc del Parlament d'Espanya, i al revés. Els sillons del d'ací són més còmodes i nosaltres som de més categoria que ells.

Quan vulgui presentar una esmena, ho faré envers; així tothom s'en anirà, em quedaré jo tot sol, i l'aprovaré per unanimitat. Què els sembla? Eh, quina idea?...

En Fontdevila em farà costat; em donarà la mà i m'acompanyarà per tot arreu. Com que és el cònsol de Granollers!...

Bé; ara sols falta que resulti elegit. Però l'Alcalde se'n cuida. M'ha treballat molt el districte i el meu triomf serà aclaparant...

El senyor Margarit ja no ens vol dir res més i ens en acomiadem amb una reverència com mai no li han fet els carlins al seu «jefe», senyor Puentes.

TITELLETA (†)

Sobre l'herba gemada del Rec d'En Puig, limitant amb la fresca i bruta aigua que hi llisca pausadament, ben acostats als canyers que serveixen de protecció als recintes de la nostra Redacció i Administració, i sota un clar de lluna fosc i tenebrós que esfereïa l'ànima, els redactors de L'ESQUELLOT, celebrarem còncave general, convocats per l'administrador després del ferm acord pres en moments heroics i a la vegada històrics d'assassinar la nostra publicació.

Posarem els patracols sobre la taula, que és com qui diu sobre l'herba, i ens posarem a plorar a llàgrima viva.

Qui més qui menys, l'un aconsellava a l'altre i entre els reunits vàrem fer un concert de sanglots que a no ésser En Pa i Vi que desafinava, hauríem tingut un gros èxit presentant-nos al públic dels concerts de l'Associació de Música.

Calia prendre un acord; era necessari, imprescindible, prendre un acord. L'ESQUELLOT desapareixeria, però què esdevindria dels deutes que estaven a l'aguait com el cove d'una redacció que hi col·laborin espontanis?

Cap dels reunits era arrivista; cap dels reunits tenia desitjos de diners per a pagar, cap dels reunits volia carregar amb les deixalles ignominioses del treball dels companys.

Es parlà de fer-ne ofrena al senyor Rector, a les famílies necessitades, als del festival de la Mare, als

invàlids de les funcions de La Unió Liberal... Hom proposà de sortejar-lo entre els que acreditessin haver sofert una sessió completa de cinema al Majestic o als pobres infeliços que mai no han estat consellers; als damnificats per les catàstrofes del nostre Ajuntament, a Can Poll, perquè allarguessin la casa; al director de Terra Vallesana perquè no sortís més. I així indefinidament.

Fins es pensà d'anar a portar-la a una casa d'empenyos, però hi havia l'inconvenient de que dels deutes en donen molt poqueta cosa.

I el Pastoret Dafnis, l'humil, el mitja-cuqueta del Pastoret Dafnis, exposà la més gran pensada que mai s'hagi dit damunt la terra: «Regalem-los a l'Hospital i a la Creu Roja!»

Més d'un objectà que els dèficits, tant a un lloc com a l'altre, només els farien nosa, però vist el resultat econòmic del festival de Boxa de la Festa Major que amb un 20 per cent de la recaptació per a beneficència, a l'Hospital els han tocat trenta-cinc pessetes i a la Creu Roja moltes expressions, ja ningú no gosà dir-hi res en contra.

Es nomenà una comissió perquè es donés per no enterada dels remittits de La Gralla i a la vegada fes els treballs necessaris per a l'organització de la gran manifestació que, sortint del Rec d'En Puig, aniria a portar les conseqüències de les nostres dilapidacions a l'Hospital i a la Creu Roja.

Estem contents; ens treiem un pes de sobre; serem ben vistos; fem rics els benèfics establiments... Potser encara un dia ens nomenaran fills adoptius o predilectes...—RIDOLTA (†)

— I vol dir que aquest senyor que crida tant ens farà feliços?
— Naturalment; com que ens deixaran sense camisa.